

KRÖNIKA

av Johanna Eklund

”Psykolog – världens bästa yrke?”

En gång i månaden gick jag på föreläsningar anordnade av PTP-programmet: hallonmousetårter, brownies med grädde, äppelpaj. En leende psykolog i kavaj sa att vi hade valt världens bästa yrke. Roligast också faktiskt, världens roligaste yrke.

Jag åkte tillbaka till den öppenpsykiatriska mottagningen på landsbygden där jag gjorde min PTP. På onsdagarna hade jag spänningshuvudvärk för då var det team och APT; det slutade allt-

i och med pendlingstiden på drygt tre timmar om dagen.

Jag försökte tänka vetenskapligt runt min egen upplevelse, till exempel att mitt sample med en mottagning under en tidsperiod var för litet för att jag skulle kunna göra en rättvis bedömning. Jag intalade mig själv att jag måste våga tro att andra arbetsplatser, andra tidsperioder kunde fungera bättre.

Kanske skulle det räcka med att ha ett privatliv? Kanske var det min trötthet som färgade min syn på tjänsten? Jag mindes också något om Klein under utbildningen, något om den depressiva positionen. Tyckte mest hon verkade galen, men

just det där fastnade. Kanske var det sunt av mig att bli besviken?

Jag tänkte på när jag övningskörde som tonåring och använde mina föräldrars bil, som var en kombi utan servo; sedan dess har alla bilar känts som en dröm att köra. Kanske var mitt PTP-år motsvarigheten?

Det hade varit hjälpsamt för mig om PTP-tjänsten varit utformad mer som läkarnas AT-tjänstgöring där det ingår ett flertal kortare placeringar. Samplet blir större, det går att jämföra och se vilken variabel det egentligen handlar om. En längre isolerad upplevelse utan andra referenspunkter är farlig, åtminstone när det är första gången utanför psykologutbildningens bubbla.

Jag var bara en i mängden av PTP-psykologer som gör sina placeringar ute i den resursfattiga obygdan. Risker är att strukturfel i organisationen feltolkas som individuella brister,

något jag tror vi psykologer överlag är mästare på.

Jag önskar också att PTP-programmet vågar visa upp sprickorna och tillåter oss att ibland misstro att vi valt världens bästa yrke. Jag hörde om en psykolog som slutade sitt jobb och startade fönsterputsarfirma i stället; hans berättelse hade jag velat höra på en PTP-dag. Det är gott med hallonmousetårter, men jag hade varit mer behjälpt av att känna mig validerad i mina tvivel. ●

JOHANNA EKLUND
Psykolog

”Jag önskar att PTP-programmet vågar visa sprickorna och tillåta oss att ibland misstro att vi valt världens bästa yrke”

för ofta med att någon kvävskrek att vi borde stänga skiten eftersom det ändå inte fanns resurser.

Nästa månad rödbetsbiff med rotfrukter på en spegel av pestokräm och youtube-klipp med terapisketcher. Psykologerna berättade om sitt jättevredliga arbetslag och att nästan ingen patient behövde vänta på hjälp hos dem. På min mottagning var både terapi- och utredningsköen uppe i närmare två år medan jag var där.

I början trodde jag det var mig det var fel på, jag skämdes. Glappet var så stort mellan den bild landstingets representanter visade upp och min egen känsla. De andra PTP:arna verkade tycka att de hittat rätt, och det gjorde att mina egna tvivel om att jag eventuellt valt fel yrke kändes tabu. Det var svårt för mig att separera vad som handlade om organisationen, vad som var just den arbetsplatsen och vad som handlade om att jag satt mitt privatliv i vacuum

ANNONS

Konferens i Stockholm
19-20 nov 2015

”Transpersoner - psykologiska utmaningar och psykoterapi”

För dig som i din yrkesroll möter transpersoner för samtalsstöd och psykoterapi, eller forskar kring transpersoners psykiska hälsa.

Konferensen omfattar föreläsningar och samtal på temat psykologiska utmaningar, ur både behandlar- och patientperspektiv.

Program och information om anmälan kommer i maj. Konferensen äger rum centralt i Stockholm.

Arrangör: HBT-hälsan Södersjukhuset, i samarbete med Folkhälsomyndigheten.
www.sodersjukhuset.se/transkonf

SÖS
SÖDERSJUKHUSET

Folkhälsomyndigheten